

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **A. C. s.r.o.**
sídlem V. 436, R.,

zastoupeného advokátkou JUDr. Taťánou Přibilovou
sídlem Kadláčkova 894/17, Kopřivnice,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j. MZP/2018/570/261,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 3. 2018, č. j. MZP/2018/570/261, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Taťány Přibilové, advokátky se sídlem Kadláčkova 894/17, Kopřivnice.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného zrušení rozhodnutí žalovaného (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 24. 7. 2017, č. j. ČIŽP/47/2017/363 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o odpadech**“), spočívající v tom, že žalobce porušil povinnost stanovenou § 12 odst. 2 zákona o odpadech tím, že navezl v proměnné výšce 1 – 2 metry stavební/demoliční odpady, převážně cihly a beton, v celkovém množství 778,21 tun, na část pozemku p. č. 1947/1 v katastrálním území Krhová (dále jen „**předmětný pozemek**“) o ploše cca 360 m², čili nakládal s odpady v zařízení, ve kterém nebylo nakládání s odpady provozovaným v souladu se zvláštním předpisem povoleno podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2018, odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení, shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky, které žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl (str. 1 – 6 napadeného rozhodnutí).
5. K námitce žalobce, v níž tento deklaroval, že se jen řídil povinnostmi, které hierarchicky vyplývaly z § 9a zákona o odpadech ohledně prevence jejich vzniku, využití již vzniklých odpadů, případně předání vzniklých odpadů oprávněné osobě k recyklaci či materiálovému využití, nebyl-li toho žalobce schopen, a ze zákona o ochraně ovzduší a zákona o ochraně zdraví lidu (co do hluchosti a prašnosti na místě stavby tříděných odpadů), žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí oponoval, že žalobcem odkazované právní předpisy nebyly správním orgánem prvního stupně jakkoliv v řízení uplatněny, čili nebyly předmětem původního, ani odvolacího řízení v projednávané věci. K závazným cílům žalobcem odkazované obecně závazné vyhlášky Zlínského kraje č. 1/2016 žalovaný konstatoval, že tato obecně závazná vyhláška nemohla zabraňovat plnění žalobcových povinností podle zákona o odpadech.
6. Žalovaný odmítl rovněž tu odvolací námitku, v níž se žalobce opíral o to, že si předmětný pozemek pronajal jako plochu technického zabezpečení obce, která byla v novém i projednávaném územním plánu hlavním využitím vymezena jako plocha pro nakládání s TO a která se nacházela v bývalém dobývacím prostoru těžby cihlářské hlíny na velmi nízko propustném jílovém podloží, hned vedle uzavřené skládky odpadů Hrachovec. Žalovaný nejprve obecně označil tato odvolací tvrzení žalobce za nové skutečnosti, k nimž nebyl povinen v rámci podaného odvolání přihlížet, šlo-li o takové skutečnosti, které

žalobce mohl uplatnit dříve. Následně podotkl, že informace o druhu předmětného pozemku byly součástí spisového materiálu v rozsahu dokumentu nahlížení do katastru nemovitostí. Správní orgán prvního stupně přitom nepochybil, když mezi podklady prvostupňového rozhodnutí nezahrnul územně plánovací dokumentaci k předmětnému pozemku. Žalovaný žalobcem deklarované využití ploch předmětného pozemku nepovažoval na straně žalobce za polehčující okolnost, když toto mělo význam jen pro povolené nakládání s odpady. Stejně tak nemohla pro žalobce představovat polehčující okolnost skutečnost, že žalobce na předmětný pozemek ukládal jen svůj vlastní odpad.

7. Jestliže žalobce v další odvolací námitce tvrdil, že se v případě jeho jednání jednalo jen o odpady z jedné stavby, nikoliv odpady nebezpečné, které byly dotříděny a dne 9. 1. 2017 předány oprávněné osobě k využití, žalovaný takovou argumentaci odmítl, když nad rámec odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k charakteru odpadů dodal, že žalobce správní orgán prvního stupně v průběhu řízení v projednávané věci neinformoval ani o předání odpadu oprávněné osobě, ani o délce trvání jeho návozu na předmětném pozemku. Z těchto důvodů správní orgán prvního stupně vycházel v projednávané věci jedinečně z velkého množství žalobcem uložených odpadů. Žalovaný zároveň vyjádřil přesvědčení, že v případě, že žalobce odpady předal oprávněné osobě již dne 9. 1. 2017, mohl také ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. (dále jen „**správní řád**“), tuto skutečnost uplatnit v řízení dříve než ve svém odvolání, proto také žalovaný k této nové skutečnosti uplatněné v rozporu s koncentrační zásadou při vypořádání nepřihlédl.
8. K odvolací námitce žalobce, že § 12 odst. 2 zákona o odpadech neporušil, že byl pouze původcem odpadu a že zároveň nebyl provozovatelem zařízení k využívání, odstraňování, sběru či výkupu odpadů ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech, čili tato činnost nespádala do jeho předmětu činnosti, žalovaný popřel, že by tyto skutečnosti byly v řízení jakkoliv zpochybněny, když žalobce měl ovšem jednoznačně povinnost nakládat s odpady v zařízení k tomu určeném, které mohl provozovat kterýkoliv subjekt splňující podmínky pro jeho provozování podle zákona o odpadech. Žalovaný tak za prokázané označil to, že žalobce, byť nakládání s odpady nebylo jeho předmětem činnosti, nakládal s odpady v zařízení, které nesplňovalo podmínky § 14 odst. 1 zákona o odpadech, čímž porušil § 12 odst. 2 zákona o odpadech.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl také námitku, že žalobce odpady na předmětném pozemku shromažďoval jen dočasně za účelem jejich dotřídění před jejich předáním oprávněné osobě, která následně efektivně zajistila materiálové využití takto jí předaného odpadu, když kontroval zněním § 4 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech, které shromažďování odpadů definovalo jako krátkodobé soustřeďování odpadů žalobcem v místě jeho vzniku před dalším nakládáním, což nebyl žalobcův případ nakládání s odpadem.
10. K výtce žalobce, že správní orgán prvního stupně nezkoumal míru závažnosti ohrožení životního prostředí při současném odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci spis. zn. 6 As 2/2007, žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně při své úvaze o výši pokuty vycházel ze skutečností, které zjistil kontrolou a z informací poskytnutých žalobcem, uvedl druh, složení a množství odpadu, se kterým žalobce protiprávně nakládal. Žalovaný toto hodnocení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že závažnost ohrožení životního prostředí vyplývala z množství odpadu (778,21 tun), se kterým žalobce protiprávně nakládal, a korigoval tak úvahu

správního orgánu prvního stupně v tom směru, že k množství nelegálně uloženého odpadu žalovaný již nepřihlížel jako k přitěžující okolnosti. Žalobcovu porušení ustanovení zákona o odpadech v projednávané věci žalovaný následně doložil částečnými citacemi z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 As 2/2007 - 95, z níž plynulo, že žalobcovu porušení zákona o odpadech již samo o sobě představovalo určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí, doplněnou žalovaným právě o aspekt značného množství nelegálně žalobcem nakládaného odpadu. Žalovaný tak nesouhlasil se závěrem žalobce, že jeho jednáním nemohlo dojít k ohrožení životního prostředí, když k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ze strany žalobce jako subjektu nakládajícího s odpady došlo tím, že nedodržoval právní předpisy upravující takové nakládání s odpady, čímž vyvolal nebezpečí vzniku poruchy.

11. V rámci žalobcem vyvolaného odvolacího přezkumu nedostatečnosti odůvodnění výše pokuty, její přiměřenosti a neadekvátnosti závažnosti deliktního jednání, žalovaný uzavřel, že výše pokuty zcela odpovídala závažnosti deliktního jednání žalobce a nebyla nepřiměřenou. Jestliže žalobce ve svých odvolacích námitkách argumentoval, že pozdější právní úprava zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**přestupkový zákon**“), byla pro žalobce výhodnější co do druhu a výměry sankcí ve smyslu jeho § 112 odst. 3, se žalovaný v obecné rovině ztotožnil s tím, že uložení dalších druhů trestů jako napomenutí, zákazu činnosti, propadnutí věci nebo zveřejnění rozhodnutí o přestupku mohly být pro pachatele některých přestupků v některých případech příznivější, což však nebyl případ žalobce. Zatímco trest napomenutí (který nelze uložit společně s pokutou) nebo trest zveřejnění rozhodnutí o přestupku žalovaný neshledal adekvátní závažnosti žalobcova protiprávního jednání, trest uložení zákazu činnosti (tedy provádění demoličních a stavebních prací) nebo trest propadnutí věci (např. stavební a dopravní techniky) žalovaný naopak hodnotil jako tresty s větším dopadem na žalobce, nežli byla uložená pokuta ve výši 50 000 Kč. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí deklaroval, že ani horní hranice výše ukládaných pokut podle § 66 odst. 4 zákona o odpadech se přestupkovým zákonem nezměnila, když i nadále zůstala na úrovni 50 000 000 Kč, tudíž nebyla pro žalobce příznivější.
12. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně nezkoumal a neodůvodnil podle kritérií přestupkového zákona význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem ohrožen, význam a rozsah následků přestupku, způsob a okolnosti spáchání přestupku, se žalovaný vyjádřil tak, že prvostupňové rozhodnutí obsahovalo důvody, proč byl žalobce povinen s odpady nakládat podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, tedy pouze v zařízeních k tomu určených a za splnění podmínek provozu těchto zařízení. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podle závěru žalovaného popsal i veřejný zájem chráněný zákonem o odpadech, jimž byla ochrana práva na zdravé životní prostředí regulací procesů nakládání s odpady. Správní orgán prvního stupně také na vícero místech prvostupňového rozhodnutí vyhodnotil způsob a okolnosti spáchání přestupku, a to na základě hodnocení charakteru a množství odpadu a nakládáním s ním. Podle žalovaného však správní orgán prvního stupně nemohl zkoumat délku doby, po kterou protiprávní jednání trvalo, protože mu žalobce ani přes výzvu v tomto směru neposkytl součinnost. Žalovaný dále uvedl, že výčet kritérií v § 37 přestupkového zákona je demonstrativní, když mj. požadoval při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnutí k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a u

právnícké osoby též k povaze její činnosti. Žalovaný tak nepovažoval § 67 odst. 2 zákona o odpadech za méně výhodné oproti § 37 přestupkového zákona.

13. Pakliže žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně jej měl potrestat napomenutím, anebo vůbec upustit od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona, žalovaný takovou argumentaci odmítl a potvrdil, že uložená pokuta zcela odpovídala rozsahu porušení povinností žalobce podle zákona o odpadech. Vyloučeno bylo z týchž důvodů i upuštění od uložení správního trestu. Důvodem pro takový postup správních orgánů v projednávané věci byl i § 2 odst. 4 správního řádu, z něhož se podávalo, že správní orgány musí dbát na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný proto porovnal předložený případ s hodnocením porušení obdobných povinností v předchozím období, přičemž žalovaný vyšel z rozsahu a závažnosti žalobcova porušení, charakteru a množství jím neoprávněně nakládaného odpadu a ze skutečnosti, že se jednalo o první zjištěné žalobcovo porušení zákona o odpadech, přičemž došel k závěru, že pokuta byla žalobci uložena adekvátně zásadám individuální a generální prevence při její dolní, nenulové hranici ve výši 0,1 % maxima 50 000 000 Kč, a to tak, aby zároveň nebyla natolik nízká, aby nemohla plnit svou preventivní a výchovnou funkci.

III. Žaloba

14. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení, aby následně v obecné rovině předeslal, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech, neboť se žádného protiprávního jednání nedopustil, a navíc správní řízení v projednávané věci bylo zatíženo podstatnými vadami, které ve svém důsledku mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Žalobce rovněž uvedl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžadoval zásadní doplnění.
15. Žalobce posléze přistoupil k zopakování námitek, které uplatnil ve svém odvolání a shrnul i způsob jejich vypořádání žalovaným v napadeném rozhodnutí. Zároveň, opakovaně jako v odvolání, žalobce předznamenal, že byl původcem odpadu jako subjekt, který prováděl stavební a demoliční práce, pročež se řídil při nakládání s takto vzniklým odpadem § 9a zákona o odpadech, když předcházel jejich vzniku, vždy jej shromažďoval na místě a v případě využitelnosti jej použil v rámci konkrétní stavby, či mimo ni, resp. odpad předával oprávněné osobě k recyklaci či materiálovému využití. V projednávané věci však žalobce prováděl stavbu v zastavěné části obce, kde nebylo možno provádět pro zvýšenou hluchost a prašnost vytríďovací práce a úpravu stavebních sutí. Protože § 12 odst. 1 zákona o odpadech jej nutil k tomu, aby kromě zákona o odpadech dodržel rovněž další právní předpisy na ochranu životního prostředí, zejména zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší a zákon o zdraví lidu nebo obecně závaznou vyhlášku Zlínského kraje č. 1/2016 ze dne 24. 2. 2016, předmětnou úpravu odpadů na místě neprovedl, pronajal si žalobce, veden snahou o zajištění maximálního využití jemu vzniklých (čili vlastních) odpadů, předmětný pozemek v bývalém dobývacím prostoru, kde dlouhodobě probíhala těžba cihlářské hlíny, jenž neměl jakýkoliv způsob ochrany a podle platného územního plánu byl vymezen jako plocha technického zabezpečení obce pro hlavní využití sběr, zpracování a likvidace odpadů. Odpady byly navíc dne 9. 1. 2017 předány oprávněné osobě společnosti EKOREMA Recycling s.r.o. k využití, čili žalobce nakládal s odpadem toliko jednorázově, krátkodobě.
16. V **prvním žalobním bodě** žalobce brojil proti vypořádání svých vyjmenovaných odvolacích námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí nesprávným odkazem na aplikaci

koncentrační zásady ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že ve správním trestání se z této zásady se podle názoru žalobce uplatňovala výjimka, a žalobce tedy mohl nové skutečnosti a důkazy uplatnit i v odvolání, jak tento závěr judikuje konstantní rozhodovací praxe soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23. Tím se žalovaný dopustil nesprávného procesního postupu v předmětném řízení. Takovou novou skutečností bylo i složení a vlastnosti terénu, jakož i charakter okolních pozemků. Žalovaný se při vypořádání týchž odvolacích námitek těmito podrobně nezabýval, nevzal tedy v potaz, že předmětný pozemek byl vymezen jako plocha technického zabezpečení obce s hlavním využitím pro sběr, zpracování a likvidaci odpadů, byť se jednalo o relevantní skutečnost. Žalobce tudíž popřel názor žalovaného, že nebylo třeba se zabývat historií okolních pozemků, ani složením a vlastnostmi terénu. Žalovaný tak měl zkoumat konkrétní míru závažnosti ohrožení životního prostředí, což neučinil, a tak porušil § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Správní orgány měly přitom v projednávané věci při ukládání sankce povinnost v případě, že dojde k ohrožení životního prostředí, míru závažnosti takového ohrožení životního prostředí zkoumat. Při té příležitosti žalobce citoval závěry již výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 2/2007 - 95, z nichž plynulo, že samotná skutečnost, že byly naplněny znaky určitého správního deliktu, ještě nic nevypovídala o materiální stránce správního deliktu, jak závažné bylo ohrožení životního prostředí, jakými úvahami byl správní orgán veden při stanovení konkrétního stupně nebezpečnosti. Teprve na základě takových úvah mohl uložit sankci v odpovídající výši. Nestačilo tak pouze v napadeném rozhodnutí uvést, že ohrožení životního prostředí nastalo a že jeho závažnost byla dána množstvím a charakterem odpadu.

17. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítl, že se vytýkaného protiprávního jednání vůbec nedopustil, když § 12 odst. 2 zákona o odpadech neporušil. Žalobce toliko na předmětném pozemku shromáždil odpady za účelem jejich dotřídění před jejich předáním oprávněné osobě, což se také nakonec stalo, a odpady tak byly zdárně využity ve prospěch životního prostředí.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 8. 2018 uvedl, že skutkový stav, který vyhodnotil v rámci odvolacího řízení a který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nevyžadoval zásadního doplnění, a že nedošlo ani k žádnému porušení ustanovení o vedení správního řízení, které by mohlo mít za následek nezákonného meritorního rozhodnutí.
19. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný vyjádřil názor, že postupoval správně, když aplikoval koncentrační zásadu ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, protože podle § 112 odst. 4 přestupkového zákona se na procesní ustanovení nevztahovalo hledisko příznivější právní úpravy přestupkového zákona, protože řízení o jiném správním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti přestupkového zákona, se dokončila podle dosavadních zákonů, čili včetně § 82 odst. 4 správního řádu. Následně žalovaný ve svém vyjádření k žalobě doslova uvedl, že „(v) předloženém případě však žalobce skutečnosti v odvolacích námitkách 1 – 7 uvedl již v zásadě ve svých vyjádřeních v prvoinstančním řízení. Přesto se žalovaný těmito odvolacím námitkami zabýval, přičemž dospěl ...k závěru, že tyto námitky nejsou způsobilé ovlivnit ... zjištěný skutkový stav“. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán prvního stupně při své úvaze o výši sankce s ohledem na ohrožení životního prostředí mohl vyjít jediné ze skutečností, které zjistil

kontrolou a z informací o předmětných odpadech poskytnutých žalobcem, a tak setrval v názoru, že určující pro závažnost ohrožení životního prostředí bylo právě množství a charakter odpadu.

20. Žalovaný se vůči **druhému žalobnímu bodu** vymezil v tom směru, že setrává na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, podle kterého bylo žalobcovo nakládání s odpady podle všech zjištěných skutečností v rozporu s § 14 odst. 1, resp. 2, zákona o odpadech, čímž žalobce porušil své povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 zákona o odpadech.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O žalobě přitom rozhodl bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to pro zjištěnou vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, k níž byl povinen přihlédnout z moci úřední.
22. Vycházel přitom z toho, že účastníci řízení vzájemně nerozporují samotnou skutečnost, že žalobce na předmětný pozemek navezl stavební odpad, liší se však v hodnocení tohoto jednání žalobce jako správního deliktu, když žalobce tvrdí, že se porušení správními orgány tvrzené povinnosti zákona o odpadech nedopustil a že správní orgány v projednávané věci nezhodnotily materiální stránku správního deliktu posouzením míry závažnosti ohrožení životního prostředí způsobenou jednáním žalobce, přičemž míru závažnosti ohrožení životního prostředí podle žalobce nezhodnotily ani ve vztahu k výši uložené sankce.
23. Zdejší soud se zřetelem k formulacím námitek obsažených v **prvním žalobním bodě** zvažoval a hodnotil, zdali napadené rozhodnutí vůbec obстоjí co do své přezkoumatelnosti, protože právě a jen přezkoumatelné rozhodnutí se může stát předmětem následně prováděného soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ve věci samé. Pro ty účely soud následně shrnuje aplikovanou právní úpravu, jakož i na projednávanou věc použitelnou judikaturu, aby ji následně rozvedl na konkrétních okolnostech nyní souzené věci.
24. V § 12 odst. 2 zákona o odpadech se stanoví, že, *„(p)okud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.“*
25. Z § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech plyne, že *„(p)okutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno“.*
26. Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.
27. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v relevantních souvislostech k nyní souzené věci vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna

zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, případně též velmi recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 As 63/2019 - 33).

28. Zdejší soud považuje se zřetelem na argumentaci obou účastníků řízení (vedenou ovšem ve vzájemně kontradiktorních souvislostech), která se opírala o totožné judikatorní východisko, totiž o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 As 2/2007 - 95, za užitečné shrnout závěry takto odkazovaného rozsudku a uvést na pravou míru interpretaci jeho závěrů, které pro projednávanou věc přináší vskutku relevantní argumentační hodnotu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku v obdobné věci dospěl k závěru, že *„(j)ak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši. Ve výše citovaném odůvodnění se stěžovatel pokusil vypořádat se zákonným kritériem závažnosti ohrožení životního prostředí, vyjmenoval však pouze jednotlivé skutečnosti, aniž by z jejich existence vyvodil závěr o samotné závažnosti ohrožení životního prostředí. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že k naplnění skutkové podstaty deliktu ohrožujícího životní prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady, neboť tím je vyvoláno nebezpečí vzniku poruchy. Lze předpokládat, že zákonodárce se rozhodl sankcionovat pouze taková porušení právních předpisů, která sama o sobě představují určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí. Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že závažnost ohrožení vyplývá již z charakteru jednotlivých skutkových podstat správních deliktů. Skutečnost, že byly naplněny znaky určitého správního deliktu, ještě nic nevypovídá o materiální stránce správního deliktu, v posuzovaném případě o tom, jak závažné je ohrožení životního prostředí při naplnění konkrétní skutkové podstaty. Z hodnocení materiální stránky (závažnosti ohrožení životního prostředí) musí být patrné, jakými úvahami byl správní orgán veden při stanovení konkrétního stupně nebezpečnosti, v posuzovaném případě závažnosti ohrožení životního prostředí. Teprve v návaznosti na závěr o závažnosti ohrožení životního prostředí může správní orgán uložit sankci v odpovídající výši. V posuzovaném případě se lze pouze ve vztahu k výši uložené sankce domnívat, že správní orgán vyhodnotil závažnost ohrožení životního prostředí jako minimální, jednoznačná úvaha správního orgánu však chybí.“* (důraz přidán soudem) Ve výše citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud navázal konstatováním dalšího závěru, a sice že *„...požadavek srozumitelnosti a náležitého odůvodnění je tím více na místě, jestliže se jedná o rozhodnutí v oblasti správního trestání a nadto o rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Zejména při přezkumu prvostupňových rozhodnutí by mělo být standardem vydávat taková rozhodnutí, která jsou srozumitelná a je z nich zcela zřejmé, jaké úvahy vedly odvolací správní orgán ke konkrétnímu rozhodnutí.“*
29. Obecněji k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a

jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

30. Shora soudem prezentovaný přístup se přitom opírá o ustálenou rozhodovací praxi Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
31. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).
32. Vezme-li soud tedy v potaz jím výše uváděné judikatorní mantinely, dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí takto výše soudem vytčená kritéria přezkoumatelnosti nesplňuje. Z napadeného rozhodnutí především není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, jenž již v rámci svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí brojil proti tomu, že by se správní orgán prvního stupně vypořádal s jeho argumentací.

V té přitom žalobce zcela nedvojsmyslně (a v podstatě do značné míry shodně s jeho následnou žalobní argumentací) poukazoval na skutečnost, že správní orgán prvního stupně úplně opomenul posoudit závažnost ohrožení životního prostředí, jak mu předepisoval zákon o odpadech a z něj vyplývající judikatura správních soudů. Rovněž tak správní orgán prvního stupně zanedbal bez zkoumání míry závažnosti ohrožení životního prostředí svou úvahu o sankci za protiprávní jednání, jehož se měl žalobce dopustit právě nakládáním s odpady jeho dočasným svozem na předmětný pozemek. Při té příležitosti, a znovu pak v žalobě, žalobce upozorňoval správní orgány rozhodující v jeho věci na konkrétní okolnosti jeho případu, že při nakládání se stavebním odpadem byl veden snahou dodržet povinnosti plynoucí z dalších zákonů na ochranu ovzduší a lidského zdraví odvozem materiálu z místa provádění stavby a ochránit okolí stavby před hluchostí a prachem způsobovaným vytrřďováním stavební sutě, že si pro tento účel pronajal předmětný pozemek, který se mu jevil jako pro daný účel použitelný se zřetelem na jeho absentující ochranu a určení územního plánu, v němž bylo stanoveno jeho využití pro sběr, zpracování a likvidaci odpadů. K předmětnému pozemku také žalobce podle mínění soudu nadměru relevantně připomenul, že se nacházel v bývalém dobývacím prostoru, kde dlouhodobě probíhala těžba cihlářské hlíny, že přímo sousedil s prostorem uzavřené skládky odpadů Hrachovec, na níž byly v minulosti ukládány komunální i průmyslové odpady. Žalobce rovněž zdůraznil další aspekty svého jednání, které nevzaly správní orgány rozhodující ve věci v potaz, a sice že v prostoru uložení odpadu byla nízká propustnost jílového podloží v rozmezí mezi 10^{-9} až 10^{-12} , že na předmětném pozemku shromažďoval pouze své vlastní odpady ze dvou jím prováděných staveb a konečně že všechny odpady bez nebezpečných vlastností předal dne 9. 1. 2017 oprávněné osobě k využití.

33. Soud této zásadní opakované námitce žalobce plně přisvědčuje, když žalovaný v napadeném rozhodnutí výše vypočtené parametry žalobcova jednání vůbec věcně neposoudil a nevěrohodně je „vypořádával“ v zásadě jen tak, že na str. 6 napadeného rozhodnutí toliko uvedl, že se jednalo o nově žalobcem uplatňované skutečnosti, které se přičily zásadě koncentrace správního řízení, aby však následně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že *„(v) předloženém případě však žalobce skutečnosti v odvolacích námitkách 1 – 7 uvedl již v zásadě ve svých vyjádřeních v prvoinstančním řízení. Přesto se žalovaný těmito odvolacím námitkami zabýval, přičemž dospěl ...k závěru, že tyto námitky nejsou způsobitelné ovlivnit ... zjištěný skutkový stav“*. Sám žalovaný tak ve svém vyjádření k žalobě do značné míry zpochybnil svou vlastní argumentaci, kterou předtím použil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud nejen pro tento vnitřní rozpor v tvrzení žalovaného ze spisu následně ověřil, že kupříkladu informaci o původu odpadu, jakož i o účelově podmíněném nájmu předmětného pozemku měl správní orgán prvního stupně vskutku k dispozici nejméně již z dopisu žalobce ze dne 8. 2. 2017, jenž se posléze stal jedním z podkladů, z nichž vyšla kontrolní zjištění uvedená správním orgánem prvního stupně v protokolu o kontrole ze dne 27. 4. 2017. Ze správního spisu, konkrétně pak ze záznamu správního orgánu prvního stupně o úkonech předcházejících kontrole ze dne 2. 12. 2016, je podle zjištění soudu rovněž evidentní, že správní orgán prvního stupně již k tomuto dni shromáždil potřebné informace o předmětném pozemku, jakož i o dalších pozemcích v katastrálním území Krhová. Přistoupily-li by správní orgány v projednávané věci následně v rámci náležité správní úvahy k řádnému posouzení parametrů podloží, resp. situování a charakteru předmětného pozemku, jistě by pro ně nebyly odvolací námitky žalobce o jílovitém podloží nebo o situování předmětného pozemku v sousedství skládky odpadu Hrachovec v prostoru bývalého dobývacího prostoru cihlářských hlín novými

skutečnostmi, pro které by se žalovaný posléze zdráhal s odkazem na koncentrační zásadu upustit od jejich vypořádání. Soud tak považuje za naprosto zjevné, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k údajně žalovaným uplatněné koncentrační zásadě ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nebylo podepřeno žádnými konkrétními skutkovými důvody, nezakládalo se tedy na skutečnostech zjištěných v řízení před správními orgány, a lze je tak označit toliko za účelové.

34. V tomto směru proto soud shledal odkaz žalovaného na uplatnění koncentrační zásady za evidentně nepřipadný, tím spíše v řízení, kterým byla žalobci uložena správní sankce (tj. v oblasti správního trestání). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu je totiž nutno v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (zejména v řízeních sankčního charakteru), vykládat s ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23, č. 2786/2013 Sb. NSS, a ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012 - 27). Pro úplnost k tomu soud ještě dodává, že tato východiska platila – jak je zřejmé i z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – ve vztahu k sankčním řízením vedeným podle správního řádu (tj. řízení o tzv. jiných správních deliktech) i před nabytím účinnosti přestupkového zákona, tudíž tvrzení žalovaného, že předmětné řízení se řídí dosavadními předpisy (a tedy i § 82 odst. 4 správního řádu) a přijetí přestupkového zákona na to nemá žádný vliv, je zcela nesmyslné.
35. Za nedostatečné soud považuje rovněž takové vypořádání žalobcových odvolacích námitek, které žalovaný na vícero místech odůvodnění napadeného rozhodnutí zavrhl jen proto, že žalobcem tvrzené okolnosti nemění nic na tom, že na předmětném pozemku ukládal odpady v rozporu s právními předpisy, resp. proto, že míru závažnosti ohrožení životního prostředí vyvozoval z „*množství a charakteru odpadů*“ (srov. např. str. 6, 8 nebo 10 napadeného rozhodnutí). Soud v této souvislosti konstatuje, že je nepřijatelné, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela bez povšimnutí opomíjel žalobcem tvrzené konkrétní skutečnosti a místo toho, aby tyto skutečnosti náležitě a s podporou konkrétních důvodů vyvracel jako liché, pouze vyhýbavě odkazoval na porušení právních předpisů či na posouzení jen některých aspektů téhož protiprávního jednání, v podstatě však jen velkého množství odpadu složeného žalobcem na předmětný pozemek (778,21 tun), protože na argumentaci charakterem odpadu fakticky rezignoval. Soud k naposledy zmíněné absenci posouzení závažnosti charakteru odpadu doplňuje, že z prvostupňového rozhodnutí v tomto směru navíc vyplývalo, že správní orgán prvního stupně charakter odpadu z kategorie ostatní vyhodnotil jako polehčující okolnost. Žalovaný přitom na straně 8 napadeného rozhodnutí v odůvodnění uváděl, že „*...není však možno považovat množství a charakter odpadů za další přitěžující okolnosti, jak k nim takto přihlédl orgán prvního stupně ve svém odůvodnění...*“ prvostupňového rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak podle přesvědčení zdejšího soudu žalovaný zatížil rovněž vnitřní logickou nekonzistentností obsahu, v důsledku níž dále utrpěla nejen jeho přesvědčivost, ale i srozumitelnost.
36. Soud je přitom v návaznosti na shora citovanou judikaturu toho názoru, že v rámci úvahy o materiální stránce deliktu a také úvahy o pokutě bylo na místě se výslovně zabývat konkrétními, žalobcem tvrzenými okolnostmi nyní souzené věci, což však žalovaný neučinil. Soud tak jako oprávněný vnímá nesouhlas žalobce s neurčitými a neadresnými

závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v projednávané věci prakticky za nepodstatné považoval skutečnost, že sám žalobce vyvinul úsilí k tomu, aby s odpadem naložil odpovědně, když si za účelem jeho navození mimo obydlené oblasti, kde prováděl stavební a demoliční práce, pronajal předmětný pozemek, který se mu svými vlastnostmi jevil jako vhodný ke složení jeho vlastní činností vytvořené stavební suti určené k dalšímu hlučnému a prašnému vytrídění a jenž měl nepropustné jílové podloží. Podle územního plánu měl navíc předmětný pozemek sloužit jako vytěžený dobývací prostor pro odkládání odpadů, když se v jeho přímém sousedství navíc nacházela skládka. Nic z těchto skutečností ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil a věcně neuchopil, čímž vzbudil oprávněnou pochybnost o tom, zdali by stejně jako žalobce potrestal rovněž takového přestupce, který by kupříkladu odpad stejného množství a charakteru jako žalobce složil na pozemek, který by si náhodně vybral v chráněné krajinné oblasti, který by byl co do charakteru podloží lépe propustný, a to nejen pro uložení vlastního, ale i cizího odpadu, bez ohledu na předchozí zkoumání charakteru pozemku a s úmyslem takový odpad v území již bez návazného zpracování ponechat. Napadené rozhodnutí tak podle soudu oprávněně potvrzuje závěr o tom, že ve skutečnosti správní orgány v projednávané věci k žádoucímu posouzení individualizované míry závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávním jednáním žalobce, alespoň tedy nikoli v žalobcem namítaném rozsahu, nepřistoupily.

37. V těchto souvislostech má soud za užitečné zmínit nad rámec již zmíněných judikatorních východisek některé další závěry rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že sám žalovaný v obdobných případech správního trestání přistupoval ke znatelně důkladnějšímu posuzování míry ohrožení životního prostředí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 As 105/2012 - 31, se podávalo, že žalovaný například zkoumal propustnost podloží ve vztahu k nezabezpečenému nebezpečnému odpadu po dlouhou dobu v důsledku vsakování nebezpečných kontaminantů do sedimentárního pokryvu tvořeného hlinito – kamenitou kvartérní vrstvou (tedy nikoliv nepropustným jílovitým podlozím), a to z pohledu ohrožení spodních vod jímaných hlubším nepropustným podlozím břidlic a křemenců ordoviku. V projednávané věci však žalovaný námitku žalobce ohledně nepropustného jílovitého podloží přešel mlčením, a nepozastavil se ani nad tím, že ve svém hodnocení vůbec neidentifikoval relevantní složku životního prostředí, která měla být žalobcovým nakládáním s nikoliv nebezpečným stavebním odpadem, uloženým navíc zřejmě pouze krátkodobě, ohrožena (srov. zejména body 4 a 16 odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu). Jistě ilustrativní jsou rovněž závěry recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 As 63/2019 - 33, v němž Nejvyšší správní soud pochválil správní orgány, včetně žalovaného, za podrobné zdůvodnění výše ukládané pokuty detailním určováním výše sankce v relaci k možné výši finanční částky, kterou měl žalobce ušetřit protiprávním jednáním s odpadem, resp. jaké finanční prostředky by býval žalobce musel vynaložit na uložení předmětného materiálu do zařízení k odstranění odpadů. Rovněž od takové analýzy subjektivních okolností na straně žalobce při jeho protiprávním jednání se žalovaný zcela oprostil, čímž neprospěl věrohodnosti a přesvědčivosti své argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterou přes žalobcova tvrzení potenciálně polehčujících okolností založil naprosto nedostatečně jen na paušálním závěru o velkém množství žalobcem nakládaného odpadu jako stěžejní opoře závěru o tom, že tak *ipso facto* došlo k ohrožení životního prostředí. Dovedeno soudem *ad absurdum* tak žalovaný v podstatě žalobce pokutoval na základě toho, že stavebního odpadu odložil na předmětný pozemek příliš, přičemž žádné jiné, žalobcem výslovně

namítané, skutečnosti žalovaný jako relevantní neshledal. Soud závěry žalovaného v projednávané věci, které představují, jak je zjevné ze shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, excus z pohledu vcelku dlouhodobé a ukotvené rozhodovací praxe žalovaného, rozhodně odmítá, přičemž i toto vybočení žalovaného z rozhodování v obdobných věcech jen potvrzuje shledanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

38. Městský soud v Praze na tomto místě současně uvádí, že je v tuto chvíli předčasné, aby vypořádal žalobcem předestřené námitky **druhého žalobního bodu**, byť jen velmi obecně formulované, protože tyto míří již na meritorní přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí, k němuž však soud nemohl přistoupit právě s ohledem na shora deklarovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Teprve po odstranění této zásadní vady napadeného rozhodnutí a případně k následné žalobě bude teprve ze strany zdejšího soudu případně se vyjadřovat i k takovým žalobním námitkám, které se v úzké závislosti váží na přezkoumatelné konečné rozhodnutí ve věci. Pouze *obiter dictum* zdejší soud uvádí, že znění této žalobní námítky přisvědčuje tomu, že žalobce si byl svého jednání při nakládání s odpady vědom, čili se k němu doznal, a spor mezi účastníky řízení tak nezávisel primárně na bezrozporně tvrzeném skutkovém ději projednávané věci, nýbrž na právním posouzení všech relevantních skutkových okolností spojených s nezákonným nakládáním s odpady ze strany žalobce, čili, jinak řečeno, zejména na posouzení materiální stránky protiprávního jednání žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud se zřetelem k výše uvedeným důvodům uzavírá, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nedostál požadavkům přezkoumatelnosti, a tak jednal v rozporu se zákonem.
40. Na základě všech shora uvedených skutečností soud proto napadené rozhodnutí žalovaného, zatížené vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud nepřistoupil k žalobcem navrhovanému zrušení prvostupňového rozhodnutí, když odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který v minulosti judikoval, že „*tento postup důvodný, pokud správní rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno*“, naopak nepřichází v úvahu, má-li dojít jen ke změně prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem, která doplnění řízení před správním orgánem prvního stupně nevyžaduje, což je případ právě souzené věci. „*Tam totiž odvolací orgán v mezích procesního předpisu, podle něhož se řízení vede, prvostupňové rozhodnutí změnit sám. Obecně daná pravomoc krajského soudu zrušit podle okolností nejen odvolací rozhodnutí, ale i rozhodnutí orgánu I. stupně, je tak nutně spjata s možnostmi procesní úpravy správního řízení, jehož zákonnost se přezkoumává, a to jen tehdy, kdy celé řízení bylo prováděno procesními pochybeními.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, č. 1997/2010 Sb. NSS).
41. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry, k nimž došel zdejší soud výše v bodech 23 až 37, a nové rozhodnutí ve věci bude koncipovat adresně v reakci na odvolací námitky a argumenty žalobce, přičemž svou správní úvahu doplní a přesvědčivě podloží jak ve vztahu k posouzení míry ohrožení životního prostředí v mezích řádně uchopených konkrétních okolností projednávaného protiprávního jednání žalobce, tak ve vztahu k následně žalobci ukládané správní sankci. Sám soud totiž postrádá takovou správní úvahu

žalovaného nahradit, resp. učinit ji namísto něj vlastním uvážením okolností projednávaného případu, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti uložené sankce jen v rámci posuzování individualizace trestu za podmínek § 78 odst. 2 s. ř. s., protože je nadán pravomocí k návrhu žalobce nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat, to však pouze v případě, že je uložená sankce přezkoumatelně odůvodněna.

42. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupkyně žalobce prokázala soudu, že je plátkyní DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu